

Arrest

nr. 291 112 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. LAMMERTYN
Kerkstraat 1
8570 ANZEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVOS, die loco advocaat J. LAMMERTYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven of tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving, om de volgende reden:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben te hem het reizen zou kunnen belemmeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

"1. Artikel 8 EVRM beschermt het familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM een grote waarde heeft.

2. In casu staat het vast dat verzoeker nauwe gezinsbanden onderhoudt met zijn wettelijk samenwonende partner, mevrouw S.S.. met wie hij in België gehuisvest is. (stuk 4)

Verzoeker heeft reeds gedurende bijna twee jaar een standvastige en liefdevolle relatie met mevrouw S.S. (stuk 5) Verzoeker woont bovendien gedurende al die tijd bij mevrouw S. in.

Er vond reeds een Islamitisch huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S. plaats, dit in het bijzijn van hun vrienden.

Bovenvermeld huwelijk vormt ontegensprekelijk bewijs van de intentie van beiden om hun leven met elkaar in België te delen.

Verzoeker heeft eveneens de welgemeende intentie om met mevrouw S.S. in het huwelijk, naar Belgisch recht, te treden. Deze welgemeende intentie is volledig wederzijds.

Het op heden nog niet bestaan van een huwelijksband staat de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest van de RvV 207 240 van 26 juli 2018:

“Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen “het louter e feit dat betrokkenen samenwonen”, doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben? Het is, in voorliggende zaak dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit - dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O.”

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Niettemin is het van cruciaal belang dat de Raad in bovenvermeld arrest aangeeft dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven.

Verwerende partij heeft dan ook de verplichting verzoeker de mogelijkheid te bieden de gezinsband van verzoeker met mevrouw S.S. te onderhouden.

3. De wettelijk samenwonende partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit en is rechtmatig in België gevestigd.

Verzoeker heeft daarentegen geen enkele band meer met zijn land van oorsprong, zijnde Algerije. Zo is hij er sinds zijn vertrek 7 jaar geleden nooit meer teruggereisd.

4. Gezien de intensiteit van de gezinsband is het evident dat de band van verzoeker en diens wettelijk samenwonende partner onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Gedurende de afgelopen jaren heeft verzoeker een volledig gezins- en familieleven in België uitgebouwd. Verzoeker onderhoudt bovendien een uitstekende band met de familie van mevrouw S.. (stuk 5)

Naast de plannen van verzoeker om in het huwelijk te treden met mevrouw S., hebben beiden ook het voornemen hun gezin uit te breiden.

Verzoeker en zijn partner waren na enige tijd samen zwanger geraakt. Deze zwangerschap was voor beiden uiterst welgekomen. De verwachte bevallingsdatum was uitgerekend voor 10.06.2022. (stuk 3)

Echter is mevrouw S. in het ziekenhuis terechtgekomen en ten gevolge van medische complicaties zijn zij en verzoeker hun kindje verloren. Voor beiden volgde een zeer moeilijke période om dit verlies te verwerken, daar het kindje zeer gewenst was.

Na enige tijd genomen te hebben om het verlies te verwerken, worden de plannen voor een gezinsuitbreiding verder geconcretiseerd.

5. Er kan geenszins gesteld worden dat verzoeker het gezinsleven dat hij nu in België leidt, kan hebben in het land van herkomst.

Een scheiding van gezinsleden houdt wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM in.

6. Daarenboven beschermt artikel 8 EVRM niet enkel het gezinsleven, maar ook andere sociale banden.

Elke persoon heeft het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming van die sociale banden.

Artikel 8 EVRM plaatst het privéleven expliciet naast het familie- en gezinsleven.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België duurzame sociale banden opgebouwd met vrienden en kennissen. (stuk 5) Hij heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst, daar hij er sinds zijn vertrek 7 jaar geleden nooit meer is teruggereisd.

7. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt met andere woorden een flagrante schending in van artikel 8 EVRM.

De gevolgen voor verzoeker na een eventuele effectieve uitwijzing zijn weldegelijk ernstig.

Verzoeker vreest terecht dat het onmogelijk is het familie-, gezins- en privéleven dat hij nu leidt, elders te hebben.

8. Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Boulton v. Verenigd Koninkrijk, 54273/00, 2 augustus 2001) blijkt dat het Hof onder andere rekening houdt met volgende criteria om te oordelen of er een schending is van artikel 8 EVRM:

- “de duur van het verblijf van de verzoeker in het land waaruit hij moet worden uitgezet;*
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen*
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, en andere factoren die de doeltreffendheid van het gezinsleven van een koppel uitdrukken”.*

In casu is het duidelijk dat verzoeker reeds enige tijd in België verblijft. Dit is bijgevolg een criterium dat meegenomen dient te worden bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Ook de Belgische nationaliteit van de wettelijk samenwonende partner van verzoeker en het feit dat zij effectief wettelijk samenwonen en daarenboven van plan zijn met elkaar in het huwelijk te treden evenals hun gezin uit te breiden, wat wijst op de effectiviteit van hun gezinsleven, zijn overwegingen die van cruciaal belang zijn in deze zaak.”

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“9. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen. Het beginsel vereist een correcte behandeling van de burger en een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen.

De beslissing van de overheid dient gebaseerd te zijn op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is verplicht de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS (14e k) nr. 243.380, 11 januari 2019, CDPK2020, afl. 1-2, 55.)

10. Verzoeker is van mening dat de Belgische Staat met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.02.2023 het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

11. In die zin dat de Belgische Staat van oordeel is dat er zich in casu geen schending van artikel 8 EVRM voordoet, heeft de Belgische Staat de beslissing tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet zorgvuldig genomen.

De Belgische Staat meent geheel ten onrechte dat er met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.02.2023 geen schending van artikel 8 EVRM gepaard gaat.

Had de Belgische Staat een zorgvuldig onderzoek naar alle dienstige feiten en belangen gevoerd, zou voornoemd bevel niet zijn afgegeven.

12. Verzoeker onderhoudt wel degelijk een duurzaam gezins-, familie- en privéleven in België. (stukken 3-5)

Zo heeft verzoeker al bijna twee jaar een standvastige relatie met mevrouw S.S., met wie hij sedertdien samenwoont en met wie verzoeker eveneens het voornemen heeft om te huwen evenals een volwaardig gezin te stichten.

Daarnaast onderhoudt verzoeker diverse sociale banden met heel wat vrienden in België, evenals met de familie van mevrouw S. S. (stuk 5)

13. Er kan gevolgtijk niet met reden ontkend worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.02.2023 afgeleverd is zonder een zorgvuldig onderzoek naar de relevante feiten en belangen.

Mochten de feiten en belangen zoals uiteengezet bij huidig verzoekschrift in aanmerking genomen zijn, had de Belgische Staat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.02.2023 niet aan verzoeker afgegeven, daar dit een flagrante schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

2.3. Het derde middel heeft als opschrift: "mogelijkheid tot aanbrengen nieuwe gegevens en stukken"

Verzoeker zet het uiteen als volgt:

"14. Het Grondwettelijk Hof meent dat het risico op schending van artikel 8 EVRM beoordeeld moet worden op het ogenblik van de verwijdering van het grondgebied. (GwH 18 juli 2019, nr. 2019/112, B.7.3. T. Vreemd. 2020, 35, noot L. DENYS, "De nieuwe openbare orde wetten gewikt en gewogen door het Grondwettelijk Hof".) Het Grondwettelijk Hof verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (EHRM 13 december 2016, Paposhvili/België.)

Uit bovenstaande volgt onvermijdelijk dat nieuwe gegevens van na het nemen van de bestreden beslissing mogen aangevoerd worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ook in het kader van een annulatieberoep. (NJW 22 februari 2023, nr. 476, tweeëntwintigste jaargang, p. 109.)

15. Overeenkomstig rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het toegelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, indien het bestuur een beslissing neemt op eigen initiatief en dus zonder dat de verzoeker erom gevraagd heeft, wat in casu het geval is. (RvV 10 augustus 2016, nr. 173.024; RvV 7 maart 2017, nr. 183.508; RvV 22 december 2020, nr. 246.625.)

16. Uit het samenlezen van bovenvermelde rechtspraak volgt dat verzoeker gewettigd is bij huidig verzoekschrift nieuwe elementen en stukken aan te voeren.

17. Daar verzoeker op heden officieel wettelijk samenwoont met mevrouw S.S. (stuk 4) bekam hij op grond van deze wettelijke samenwoning een Attest van Immatriculatie, hetwelk hem een voorlopig verblijfsrecht voor 6 maanden in België verschaft. (stuk 6)

Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk stappen ondernomen teneinde zijn verblijf in België te regulariseren.

18. Bovendien is verzoeker eveneens voornemens zich volledig te integreren.

Zo is verzoeker reeds ingeschreven in een Nederlandse taalcursus. (stuk 7)

Daarnaast is verzoeker aangesloten bij de Liberale Mutualiteit en heeft hij gevolglijk recht op tussenkomsten voor geneeskundige verzorging. (stuk 8)

Ook heeft verzoeker reeds een rekening bij KBC Bank geopend, (stuk 9)

Verzoeker is daarenboven op heden tewerkgesteld bij A.C. BVBA te L., en dit op grond van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. (stuk 10)

19. Uit voorgaande volgt dat verzoeker op heden over de nodige documenten beschikt teneinde op legale wijze in België te verblijven.

De beweegreden voor het uitgeven van bovengenoemd bevel, zijnde dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikte om zich op Belgisch grondgebied te begeven, is op heden volledig afwezig.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.02.2023 is bijgevolg zonder wettige oorzaak en dient dan ook vernietigd te worden.”

2.3. De drie middelen worden samen beoordeeld.

Het bestreden bevel is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort of geldige verblijfstitel.

Verzoeker betwist dit niet, maar betoogt dat de uitvoering van het bestreden bevel een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn gezinsleven met zijn wettelijk samenwonende partner, mevrouw S.S., van Belgische nationaliteit en rechtmatig in België gevestigd.

De Raad wijst er op dat verzoeker verschillende elementen aanvoert om zijn gezinsleven te staven, maar dat in tegenstelling tot wat hij doet uitschijnen, dit gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner door de verwerende partij niet wordt betwist.

Waar hij stelt dat de verwerende partij de verplichting heeft om hem de mogelijkheid te bieden deze gezinsband te onderhouden, kan hij evenwel niet zonder meer worden bijgetreden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is immers niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde ‘fair balance’-toets

waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het komt dus aan verzoeker toe om, gelet op deze overwegingen, aan te tonen dat hij zich alsnog in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat zelfs een tijdelijke scheiding van zijn partner niet mogelijk zou zijn.

Met de verwijzing naar huwelijks- en gezinsuitbreidingsplannen en het feit dat zijn partner Belgische is, die helaas werd geconfronteerd met een zwangerschapsverlies, toont hij niet de vereiste uitzonderlijke omstandigheden aan. Waar verzoeker stelt dat hij het gezinsleven dat hij nu leidt in België niet elders kan leiden, toont hij daarmee noch aan dat een tijdelijke scheiding onoverkomelijk is, noch dat zijn partner hem niet desgewenst -al dan niet tijdelijk- zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst, en al evenmin dat zij, voor de tijd dat zij gescheiden zijn, op een andere manier- via de moderne communicatiemiddelen- contact zouden kunnen houden.

Verzoeker toont niet aan dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt of dat de verwerende partij zijn gezinsleven niet deugdelijk heeft beoordeeld in het licht van deze bepaling.

Verzoeker beroept zich verder op de duurzame sociale banden die hij in België heeft opgebouwd en stelt dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, naar hetwelk hij sedert zijn vertrek 7 jaar geleden nooit is teruggereisd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijf alhier niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België heeft. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96).

Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker een privéleven heeft opgebouwd in België, moet erop worden gewezen dat ook het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Ter zake moet worden herhaald dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België. Hij kon er dus niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon

intensiveren. Ook op dit vlak moet hij dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Uit de loutere verwijzing naar zijn banden met vrienden en met de familie van zijn partner, het feit dat hij is ingeschreven in een Nederlandse taalcursus, zich heeft aangesloten bij de mutualiteit en een bankrekening heeft geopend, en de documenten waaruit blijkt dat hij een verplicht inburgeringstraject moet volgen ingevolge zijn aanvraag tot gezinshereniging blijken nog niet dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. De arbeidsovereenkomst en de loonfiches die verzoeker neerlegt geven daarvan evenmin blijk: verzoeker heeft immers slechts tijdelijk het recht om te werken ingevolge het attest van immatriculatie dat hij heeft ontvangen ingevolge de voormelde aanvraag tot gezinshereniging die hij heeft ingediend en dat geldig is tot 23 augustus 2023. Wat verzoekers argument betreft dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst omdat hij dat zeven jaar geleden heeft verlaten, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat iemand die in 1991 is geboren en getogen in zijn land van herkomst en er in 2016 is vertrokken, op 25-jarige leeftijd, nog banden heeft met zijn herkomstland. Het louter niet aanwezig zijn gedurende een periode brengt immers niet automatisch met zich mee dat de familiale en sociale banden per definitie verloren zouden gaan. Verzoekers bewering dat dat niet zo is, doet daaraan geen afbreuk.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven blijkt dus niet, en verzoeker toont dus niet aan welk belang hij erbij heeft te stellen dat dit niet zorgvuldig door de verwerende partij werd onderzocht.

Tot slot, waar verzoeker erop wijst dat hij inmiddels in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge een aanvraag tot gezinshereniging en stelt dat hij dus heden over de nodige documenten beschikt om op legale wijze in België te verblijven, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd, kan hij niet worden bijgetreden. Immers, de aanvraag werd ingediend nadat de bestreden beslissing werd genomen. Verder bepaalt artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat de indiening van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terughrijving, het bestaan van deze maatregel niet aantast, en dat indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terughrijving opgeschort. Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Indien de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd, wordt het bevel wederom uitvoerbaar.

Verzoeker kan in deze optiek dus niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die betrekking heeft op een nieuwe beoordeling van onder andere artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van de daadwerkelijke -i.e. gedwongen- verwijdering, althans niet voor wat de beoordeling van de thans bestreden beslissing betreft. Die houdt geen gedwongen verwijdering in en de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort tot is beslist over zijn aanvraag tot gezinshereniging. Wat er ook van zij, alle door hem aangevoerde elementen die betrekking hebben op zijn gezins- en privéleven werden onderzocht.;

2.4. De drie middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS